

dva ispitivanja) gotovo svi oni koje je Parmenid pripisivao ili odricao biću. Ako je jedno koje jeste samo jedno, onda ono mora biti jedno u apsolutnom smislu; drugim rečima, ono ne može imati nikakav odnos spram mnoštva (τό πλῆθος). Međutim, Parmenid biće kao ono što stoji nasuprot nebića, kao ono jedno samo, određuje nizom (mnoštvom) odredbi, čak i onima kojima se implicira ono drugo od bića (jednog). Stranac iz Eleje će u *Sofistu* upozoriti na to da oni koji na ovaj način postavljaju biće po sebi moraju pasti u protivrečnost, a Platon je upravo to kao pravi problem pokazao u uvodu dijaloga, a u prvom prohodu prve pretpostavke učinio potpuno očiglednim. Naime, Platon će ovde pokazati da je Parmenidovo biće – kao ono koje, isključujući sve ostalo (τᾶλλα), stoji naspram ništa – samo to ništa.

Ukratko, koraci kojima Platon to pokazuje su sledeći: 1. Ukoliko se „ako jedno jeste“ razume u smislu da jeste samo jedno, onda ono ne može imati odnos spram mnoštva, te stoga nije celina delova. Kako nije celina delova, ono nema nema početak, sredinu, ni kraj, te mu je strana prisutnost bilo kog oblika na bilo koji način (*Parm.* 137c4-138a1); 2. Kako mu je stran svaki oblik, jedno ne može biti niti u sebi, niti u drugom (*Parm.* 138a2-138b6); 3. te se time ne može niti kretati, niti stajati (*Parm.* 138b7-139b3); 4. Jedno u horizontu samosti ne može biti isto sebi ni drugom, ali ono nije ni drugo sebi ni drugom (*Parm.* 139b4-e6); 5. Ono takođe ne može biti ni slično ni neslično, ni sebi ni drugom (*Parm.* 139e7-140b5); 6. Niti, pak, jednako ni nejednako, ni sebi ni drugome (*Parm.* 140b6-d8); 7. te stoga osamljeno jedno nije ni starije ni mlađe ni jednake starosti, niti spram sebe niti spram drugog. Iz datog razloga solitarno jedno nije u vremenu (*Parm.* 140e1-141d6); 8. a ukoliko nije u vremenu, ono ne učestvuje u biću, jer se u biću ne može sudelovati, a da se ne učestvuje u vremenu – u onom postajati, biti, postalo, bejaše, postaće, biće (*Parm.* 141d7-141e9); 9. Platon na